

Единъ день Бѣлка доби малки котенца. Господарѣтъ на кѣщата ги задигна, когато тя спѣше, и ги удави всички въ рѣката. Караманъ присѣствуваше на това варварско наказание. Когато майката се събуди, изпита дълбоко отчаяване; цѣль день се скита отъ стая въ стая, кѣщата кѣнтѣше отъ жалнитѣ ѝ мякания и бѣше безчувствена къмъ всички милвания, като отблѣсваше всѣка храна. Караманъ я слѣдѣше нажалено и не се опита да я утѣши, като мислѣше, че скръбѣта ѝ е неутѣшима.

На другия день, когато правѣше обикновената си разходка, той съгледа на брѣга на рѣката едно котенце, което единъ купъ лоши дѣца за удоволствие мѣчеха. Бѣдното животно изумено, съ сетни сили дойде и се скри между краката на Карамана. Послѣдниятъ се трогна отъ милость, и въ сѣщото врѣме му блѣсна една свѣтла мисль. Той улови за шията нещастното котенце и се отдалечи храбро, безъ да се безпокои отъ виковетѣ и камѣнитѣ, които летѣха слѣдъ него. Като влѣзи въ кѣщи, той сложи прѣдъ Бѣлка скѣпия си товаръ съ погледъ, който изглеждаше да казва: „Бѣди щастлива, донасямъ ти кѣрмаче“.

Старата господарка, свидѣтелка на тази сцена, не можа да се въздържи и каза: „Има хора, които не цѣнятъ кучето за петаче, но ето едно куче, което е по-милостиво дори и отъ човѣка.“

Прѣв. отъ фр. *Х. Нейчевъ*.

